

Sygn. akt II Cz 559/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Sławomir Krajewski (spr.)

Sędziowie: SO Agnieszka Bednarek-Moraś

SO Karina Marczak

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi pozwanej A. J. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Świnoujściu, sygn. akt I C 222/12,

z powództwa J. B.

przeciwko A. J.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 19 października 2012 roku, sygn. akt I C 761/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 października 2012 roku, Sąd Rejonowy w Świnoujściu, odrzucił skargę o wznowienie postępowania.

W uzasadnieniu podniósł, iż w jego ocenie skarżąca wykazała skutecznie, że wyrok zaoczny wydany w sprawie I C 222/12 nie został jej prawidłowo doręczony, wobec czego w dniu 18 października 2012 roku wydane zostało zarządzenie o doręczeniu jej na wskazany przez nią adres wyroku zaocznego z dnia 10 maja 2012 roku.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż zgodnie z treścią art. 399 § 1 kpc strona może żądać wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Ze względu zaś na to, że wyrok zaoczny wydany w sprawie I C 222/12, w chwili wniesienia skargi o wznowienie postępowania nie został pozwanej skutecznie doręczony, co potwierdza zarządzenie o jego ponownym doręczeniu, nie można przyjąć, iż się w stosunku do niej uprawomocnił. Dlatego też niedopuszczalna jest skarga o wznowienie postępowania w sprawie niezakończonyj prawomocnym orzeczeniem i z tego też względu podlega ona odrzuceniu.

Na powyższe postanowienie skarżąca złożyła zażalenie i zaskarżając postanowienie w całości, wniosła o jego uchylenie.

Skarżąca zarzuciła postanowieniu naruszenie przepisów prawa proceduralnego tj. art. 399 § 1 kpc i 410 § 1 kpc, poprzez przyjęcie, że wyrok zaoczny z dnia 10 maja 2012 roku jest wyrokiem nieprawomocnym, stad też niedopuszczalna jest skarga o wznowienie.

W uzasadnieniu podniosła, iż w zaskarżonym postanowieniu Sąd Rejonowy przyznał jej rację co do zasadności wniesienia skargi o wznowienie z powodu naruszenia przepisów o doręczeniu pism sądowych i wadliwości doręczenia jej w ten sposób wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu w dniu 10 maja 2012 roku, w sprawie I C 222/12. Skarżąca wskazała, iż z treści uzasadnienia zrozumiała, że Sąd I instancji pod wpływem jej interwencji zarządził prawidłowe doręczenie wyroku zaocznego zarządzeniem z dnia 18 października 2012 roku i potwierdziła fakt jego otrzymania w dniu 1 listopada 2012 roku. Skarżąca stwierdziła jednak, iż niezrozumiałe jest dla niej stanowisko Sądu, że z przyczyn proceduralnych wyrok zaoczny nie jest już wyrokiem prawomocnym, co jej zdaniem jest nieprawdą. Według skarżącej, obecnie przysługiwać jej będzie sprzeciw od wyroku zaocznego, jednakże wyłącznie z wnioskiem o przywrócenie terminu, gdyż jej zdaniem nie jest to tak oczywiste jak wskazuje Sąd Rejonowy. Dodała, iż wyroki sądów polskich powinny być zrozumiałe, i nie powinny wprowadzać chaosu w procedurze. Skarżąca podkreśliła, iż nie jest przekonana, że Sąd I instancji przywróci jej termin do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego dlatego, że zarządził doręczenie wyroku zaocznego, wobec czego zdecydowała się zaskarżyć postanowienie o odrzuceniu skargi i skorzystać z tej drogi postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadnym i jako takie podlegało oddaleniu.

Niezależnie od treści rozważań zawartych w zaskarżonym postanowieniu i odnoszących się do nich zarzutów zażalenia, wskazać należy, że postępowanie w sprawie I C 222/12 jest obecnie zakończonym, prawomocnymi postanowieniami z dnia 14 marca 2012 roku i 12 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z art. 399 § 1 kpc w wypadkach przewidzianych w dziale niniejszym można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Wedle § 2 tego art. na podstawie określonej w art. 401¹ postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem.

Skarżąca w rozpoznawanej sprawie nie powoływała się na tą ostatnią podstawę wznowienia.

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu, na podstawie art. 410 § 1 kpc.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności zażalenia, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

(...)

- (...)

- (...)

(...)

- (...)